

Ferencz atalyházi

Fejérpataky László ravatalánál.

Elmondta 1923 március 9-én

Hóman Bálint, az Országos Széchényi Könyvtár igazgatója.

A Magyar Nemzeti Múzeum Országos Széchényi Könyvtárának koszorújával és a tanítványi hála örökzöld virágai-
val jöttem FEJÉRPATAKY László ravatalához.

A meleg otthon és ez otthon népének utolsó üdvözle-
tét hozom negyven esztendő munkásságod színhelyéről, az
Országos Széchényi Könyvtárból, hűséges élettársad korai
halála óta igazi otthonodból; az árva gyermek bánatos
panaszszavát elárvult öreg tanítványaidtól. Tanítványaidtól,
akiket lelked melegségével egész életükre magadhoz láncol-
tál s akiket Te, családtalan, magános özvegyember «édes
fiaid»-nak neveztl.

Legifjabb tanítványaid szónokával utolsóknak állunk
koporsód fejéhez, mert itt e koporsónál bennünket illet az
utolsó bucsúszó fájó kiváltsága. Bennünket, kik életemben
szivedhez legközelebb álltunk.

Három előkelő tudós testület, a magyar tudomány
három hatalmas oszlopa — a M. Tud. Akadémia, a Páz-
mány-Egyetem és a Nemzeti Múzeum — versengenek rava-
talodnál, hogy osztatlanul magukénak mondhassanak. Hiú
versengés! Te mindhármuké voltál, mindháromra egyforma
bőkezűséggel pazaroltad nagy szived minden szép érzését.
De egyiké sem voltál oly igazán, oly bensőleg, mint a
miénk, akik nem a tudóst, nem a tanárt, nem az igazgatót
siratjuk Benned, hanem az embert, a melegszívű, megértő
lelkű, jóságos embert.

Az Országos Széchényi Könyvtár, ez intézet tisztviselői
és volt tanítványaid nevében szólok utóljára Hozzád, kedves,
jó öreg mesterem! Az intézet nevében, melynek fejlesztésén
szerető gonddal szorgoskodtál. A hivataltársak nevében, kik-
nek nem főnöke, hanem megértő apja, örömmükben-bánatuk-

ban résztvevő, apró gondjaik, házi életük iránt melegen érdeklődő, jóságos öreg barátja voltál. Tudományos pályán működő tanítványaid nevében, akiknek nem a katedra hüvös magaslatán elzárkózó professzora, hanem oktatója, tanácsadója, buzdítója, gyámolítója, a szó legnemesebb értelmében vett tanítómestere voltál.

Azok nevében szólok, akik fiatalon közeledbe kerülve, valami sajátosságos melegséget, érdektelen jóakaratot, a tiszta apai szeretetet éreztük magunkra áradni, bensőnkbe hatolni a Te — minden társadalmi forma iránt oly szubtilisan érzékeny — finom és előkelő egyéniségedből. A szeretet, a jóság, a természetes finomság — lényednek ez a három alapvonása — vette meg a mi szivűnket. Szerettünk, mert éreztük a Te szereteted melegét. Ragaszkodtunk Hozzád, mert tapasztaltuk a Te jóságos ragaszkodásodat. Hálásak voltunk Neked, mert örültél sikereinknek, melyek eléréséhez oly szives készséggel nyújtottad erős segítő kezedet. Tiszteltünk nem méltóságaidért, hanem finomságodért és tudásodért.

Ezt a szeretetet, ezt a jóságot, ezt a finomságot jöttünk el még egyszer, utolszor megköszönni és utolsó istenhozzádot mondani. Kedves, jó öreg mesterünk, Isten Veled! Isten Veled!